

WILDE FANTASIEEN van een Welzijnswerkster

In de derde week van 2019 werd ik op een ochtend plotseling opgebeld door de medewerkster van het Ouder-en-Kind-Team bij ons in de buurt. Deze medewerkers zou ons bijstaan met het aanvragen van een PGB en had daarvoor een zogenaamd 'Perspectiefplan' opgesteld. Maar uit dat plan was me al duidelijk geworden dat het een bureaucratisch middel was om ons te ontmoedigen, al was ons recht op een PGB onmiskenbaar. Maar hier belde ze nu niet voor. Ze wilde me formeel meedelen dat zij in overleg met onze gezinscoach bij de zorgverlener Cordaan had besloten een melding bij Veilig Thuis over ons gezin in te dienen. Ik sommeerde haar ogenblikkelijk en uitdrukkelijk mij te vertellen waar deze melding op gebaseerd was. En nog klemmender vroeg ik haar met de nodige stemverheffing waar dit toe diende. Ze hing pardoes de telefoon op. Na tien minuten belde ik haar terug en probeerde haar kalm van haar voornemen af te brengen. Maar ze bleef eindeloos herhalen dat ze als professional hiertoe verplicht was. Ik wist dat ze een enorme vergissing beging.

Er was hieraan nogal wat vooraf gegaan! En dat probeerde ik haar in een gesprek van 70 minuten uit te duiden. Maar ze gaf geen krimp. Ik wist best wel waar die melding op gebaseerd kon zijn. Een paar weken daarvoor was er in ons gezin een crisissituatie ontstaan. Dat had echter met de inzet van geweld naar elkaar en onze zoon Youri toe niets van doen. Maar ook daar was wat aan vooraf gegaan. Begin februari 2018 gaf Anna mij in de ochtend ineens een klap om de oren. Dat kwam flink aan. Maar alla, dat kan een heel enkele keer gebeuren; ik lig er niet wakker van. Maar Youri zag het gebeuren en rende naar zijn moeder om haar terecht te wijzen. Een paar weken later werd bij een bespreking op school met de gezinscoach en de gezinshulp bij de maatschappelijk werkster, plotseling geopperd dat Youri misschien niet veilig bij mij thuis zou zijn. Anna was net daarvoor bij dit gesprek vertrokken naar haar werk. Er werd gesuggereerd dat mijn uitval als gevolg van een zware hartoperatie anderhalf jaar eerder zou kunnen betekenen dat Youri mijn beschermend toezicht soms moet ontberen. Ik stond versteld en meende te mogen garanderen dat hier nooit sprake van zou zijn. Maar toen ineens schoot me te binnen wat Youri had gezien. Prompt vroeg ik of er misschien niet iets anders werd bedoeld, namelijk dat er in ons gezin sprake kon zijn het gebruik van geweld omdat Youri dat had gemeld. Of bij de juf op school of bij de gezinshulp. En warempel, ik had gelijk; dit bleek het geval.

Al vond ik het gebeuren een futiliteit, er werd flink paniekerig over gedaan. Mij werd de overweging gegeven Veilig Thuis in te schakelen. Bij thuiskomst werd ik door de gezinscoach gebeld met de vraag of ik bang was. Ik, van mijn kant gaf aan dat er beslist van een melding bij Veilig Thuis afgezien moest worden omdat zoiets de situatie op scherp zou kunnen zetten. Ik constateerde een neiging om alles enorm te overtrekken, maar de gezinscoach meende te moeten 'opschalen' door een gedragstherapeute in te schakelen die tevens GZ-psychologe was. Deze persoon meldde zich een paar maanden later en wilde ons beiden spreken op een ochtend. Ze kwam op het moment dat ik Youri naar school bracht en sprak met Anna zonder mijn aanwezigheid. Ik was maar kort bij het gesprek aanwezig en Anna besloot plotseling met de mededeling dat ze beslist voor een tweede kind wilde gaan. Ik schrok enorm en klapte volledig dicht nadat ze naar haar werk was vertrokken. Ik kon nog uitbrengen dat ik me hevig door Anna geïntimideerd voelde. Ik was sprakeloos maar de therapeute veronderstelde dat ik een black-out had en belde voor mij de huisarts. De huisarts regelde een afspraak met de psychologe die aan de praktijk was verbonden. Sindsdien koppel op deze

psycholoog terug. Maar ondertussen was ik heel wantrouwend geworden in de richting van de therapeute van Cordaan. Zij kwam me voor als heel angstvallig en wankelmoedig en misschien ook wel wat stiekem. Wel zegde ze toe een verslag van het gesprek aan ons voor te leggen. Dat is echter nooit gebeurd. Het verliep anders!

In het najaar begon Anna met haar te overleggen over het inschakelen van een therapeute voor het beheersbaar maken van het meest moeilijke aspect van Youri's aandoening: zijn rigiditeit. Wij hadden daar op dat moment nog niet mee van doen. Maar vanuit het oudernetwerk waren we hier nadrukkelijk op geattendeerd. Het zou ineens optreden en dan moet je voorbereid zijn, zo werd gesteld. Omdat wij nog niet over een PGB beschikten zou die therapeut via Cordaan moeten worden ingezet. Maar wij stonden erop dat wij door de speciale therapeut direct werden geschoold en bijgestaan. De gedragstherapeut die in feite formeel hiervoor verantwoordelijk is, wilde het anders. Zij wilde de therapie inkopen en de Cordaanmedewerkers laten scholen. Ik werd echter buiten de discussie gehouden en kwam pas achter het feitelijke conflict met Cordaan, toen de rigiditeit plotseling ineens optrad.

Maar er deed zich eerst plotsklaps een complicatie voor in mijn situatie, waarmee mijn mogelijke inzet op losse schroeven kwam te staan. Op weg met de fiets van het ziekenhuis naar huis werd ik bewusteloos langs de kant van de weg gevonden! Ik kwam anderhalf uur later bij op de hartpoli aan de hartbewaking. Er is nooit opgehelderd wat er met me aan de hand kan zijn, of is geweest. Of een zware epileptische toeval, of een plotseling optredende bewusteloosheid vanwege een boezemflutter, een vorm van hartritmestoornis. Het eerste wat gedaan werd is mijn medicatie wijzigen, wat suggereert dat deze verschijnselen daarvan een bijwerking kunnen zijn. Sindsdien heeft zich iets dergelijk niet meer voorgedaan. Wel ben ik op alle mogelijk manieren medisch onderzocht zonder enig resultaat. Maar in de loop van dat proces brak bij Youri de rigiditeit door: op een morgen wilde hij niet meer naar school en ontstond er tussen ons als ouders een meningsverschil over de aanpak.

Inmiddels was door de gedragstherapeute een behandelplan opgesteld dat begon met de volgende insteek:

*“Op 19 juni 2018 hebben we tijdens een huisbezoek met elkaar kennisgemaakt. Jullie hadden vragen over de ondersteuning vanuit Cordaan en wilden samen praten over de behandeling voor Youri. Tijdens dit gesprek hebben we uitgebreid gesproken over jullie (woon)situatie, de zorgen die er zijn over de gezondheid van Johan na de hartstilstand die hij in zee heeft gehad. De ontwikkeling van Youri de behandeling voor Youri. De impact die dit alles op jullie beiden heeft en de onmacht die jullie hierbij beiden soms voelen. Jullie willen beiden het beste voor Youri, willen het beste voor jezelf. Bij dit laatste hebben jullie ook individuele worstelingen. Dat maakt dat er soms spanningen zijn tussen jullie. Dit wordt versterkt door de overlast van jullie buurman. **Dit alles leidt zoals jullie soms samen woordenwisselingen hebben er geweld is naar voorwerpen en soms elkaar.** Ik vind het heel goed dat jullie dit in een gezamenlijk gesprek met mij vanuit jullie beider perspectieven hebben besproken. Het gesprek hierover leidde ook al tot meer begrip over en weer gaven jullie beiden aan. Jullie willen beiden werken aan het voorkomen van dit soort situaties en daarmee een veilige woon en opvoedingssituatie voor jullie alle drie.”*

We kregen dit plan eind december opgestuurd. Dit was dus de vorm die aan het in het vooruitzicht gestelde verslag werd gegeven. Het huisbezoek vond overigens twee maanden eerder plaats. Maar de weergave van veronderstelde onderlinge strubbelingen is totaal onjuist. Ook wat er over onze wederzijdse voornemens wordt verondersteld is volstreekte flauwekul. Althans voor wat betreft mijn

kant van de zaak, want wat Anna aan haar heeft verteld weet ik niet. Mogelijk heeft Anna haar ontsparing in de aanwezigheid van Youri – de aanleiding voor de inschakeling van de gedragstherapeute - geprobeerd te verbloemen. Ik kreeg deze tekst pas begin februari onder ogen en heb ogenblikkelijk fel protest aangetekend tegen deze bewoordingen. Uitdrukkelijk heb ik haar te kennen gegeven nooit ook maar een enkele keer geweld te hebben gebruikt en ook niet te hebben gegooid met voorwerpen. Ik heb haar geschreven dat ik dit als verlaat verslag - opgenomen in een 'behandelplan' - beschouw als een klap in mijn gezicht! En hiermee is de relatie tot deze behandelaar wat mij betreft voorgoed verstoord en dit heb ik schriftelijk laten weten aan de medewerkster van het Ouder-en-Kind Team dat ons zou moeten bijstaan! Ik heb haar gesommeerd de Cordaan-medewerkster ogenblikkelijk uit het behandelteam te verwijderen.

Maar het kwaad was al geschied. En dat vermoedde ik al. De hierboven aangehaalde informatie was al doorgespeeld aan het OKT om er een melding Veilig Thuis mee te motiveren! Onjuiste informatie die ook nog eens vertrouwelijk is, is buiten ons om doorgespeeld naar een andere welzijnswerker die hier niets mee te maken heeft, maar wel het middel van de drang kan gaan opstarten. De Cordaan-psychologe had haar zwijgplicht verbroken!

Maar het was nog erger.

Vlak hiervoor had zich een tussen ons als ouders een meningsverschil voorgedaan wat tot een dringende hulpoproep had geleid. Zowel via de telefoon als via een email had ik de betreffende gedragstherapeute opgeroepen om ogenblikkelijk actie te ondernemen om te komen bemiddelen. Er dreigde een crisis, nee er is een crisissituatie, zo stelde ik in het bericht aan haar. Maar ze ontweek. Ze was in een cursus of had een vrije dag zo meldde ze nog timide. Wij wisten echter buiten haar om de bijstand in te roepen van de Stichting Kind & Groei, verbonden aan de Erasmus universiteit dat doorlopend onderzoek doet naar de kenmerken van Youri's aandoening en naar de behandelmethoden. Via de telefoon hielp een therapeute van deze Stichting ons ogenblikkelijk uit de brand. Dat heeft waarschijnlijk voor ons beiden voorkomen dat wij zijn ingestort of het bijltje erbij neerlegden. Integendeel; we presteerden het om de rigiditeit met toewijding, liefde en geduld te doorbreken en alles sindsdien op de rit te houden. Niemand heeft ons daarvoor op de schouders geklopt; dat doen we dan maar zelf. Gesteund door de blijmoedigheid van onze Youri.

En het werd nog navranter.

We hadden tot aan de meivakantie een hele zware tijd. Elke morgen werd er veel van ons geduld gevergd om Youri door zijn rigiditeit heen te helpen en welgemoed naar school te krijgen. Al lukte dat bijna altijd, we waren uitgeput toen we eindelijk met Youri op vakantie naar San Remo konden. Vooral met mij was het kantje boord, zo bleek. Prompt bij aankomst bij onze vakantiebungalow brak er een ogenschijnlijk flinke griep uit. Vier dagen lag ik op bed met bijna veertig graden koorts en toen krabbelde ik merkwaardig aangesterkt weer op. Ik wist met mijn racefiets zelfs nog de Poggio van 160 meter hoogte te bedwingen. Maar we waren in San Remo van de buitenwereld via internet afgesloten: geen werkende wifi-verbinding. Wel stond onze mobiel steeds stand-by, maar we werden niet gebeld. Wel was er op de telefoon een email van het OKT binnengekomen met sla titel: update. Ik had er geen aandacht aan besteed, bij van het gezeur af te zijn. Maar er was een tweede bericht dat ik over het hoofd zag. We werden gesommeerd om te melden of we de dag na terugkomst ons ten burele van het OKT te melden om voorgelicht te worden over een aanmelding ter curatele bij de William Schrikker Stichting. Dit zou zijn gebeurd op voordracht van Veilig Thuis, na verwerking van de eerdere door ons aangevochten melding. Bij thuiskomst lag er een brief van Veilig Thuis in de bus waarin werd gesteld dat er was geadviseerd van het ondernemen van enige actie af te zien. Heel curieus allemaal. Voor het vertrek naar Italië had ik de contactpersoon bij Veilig Thuis opgespoord en deze ingelicht over de dwaasheid van de vooropgezette melding. Ik dacht in het gelijk te zijn gesteld. Maar niets was minder waar. We waren ze ongeveer als vermist opgegeven, terwijl een telefoontje

dat heel snel had kunnen oplossen. Natuurlijk was het allemaal onderdeel van een navrante strategie om ons voor het blok te zetten. Vanwege verongelijkheid en ontwijking van de aanklacht van ernstige tekortkoming. 'Va banque' en 'fait accompli'!

CONCLUDEREND

Ik heb vervolgens deze gang van zaken aanhangig gemaakt, zowel bij de manager van het OKT als bij de betreffende manager van Cordaan. Met name door een medewerker van Veilig Thuis zijn wij in het gelijk gesteld en zijn excuses aangeboden. De medewerkster van het OKT presteerde het om te veronderstellen dat ze de gewraakte informatie mondeling van mij zou hebben vernomen. Maar ik had haar daarvoor via email over alles nauwkeurig ingelicht.

Door de ons toegewezen gezinscoach van de William Schrikker Stichting (WSG) is ons ogenblikkelijk het meldingsrapport vertrekt. Daaruit blijkt onmiskenbaar de foute gang van zaken en de dwaalsporen die vervolgens zijn uitgezet.

Ik heb haar kenbaar gemaakt dat we mijns inziens niet met professionals, maar met amateurs en charlatans van doen hebben die spelen met psychische gesteldheid van hun klanten en ook proberen die onderling tegen elkaar uit te spelen.

Mijn conclusie luidt dan ook dat er op het ontslag van de gedragstherapeute bij Cordaan zou moeten worden aangedrongen en dat haar erkenning als GZ-psycholoog bij het Nederland Instituut van Psychologen (NIP) ware in te trekken. Voorlopig neem ik geen stappen in deze richting, want het zou neurotiserend kunnen uitpakken. Maar ik heb alle bewijzen keurig gedocumenteerd en op termijn zou ik me weleens kunnen bedenken.¹ We kunnen ons er voorlopig beter op concentreren het met het veel professionelere WSG werkbaar te houden en allemaal af te handelen. En inmiddels heeft ons dit nu met de coronacrisis ogenblikkelijk alsnog de verstrekking van een PGB opgeleverd.

Johan, de vader van Youri, 9 april 2020

¹ Ik heb vaker met dit bijltje gehakt. In 1988 heb ik de psychiater van het Wilhelminagasthuis in samenwerking de patiënten-ondersteuning van de Stichting Pandora, uit zijn ambt weten te zetten. Hij had zijn patiënten misbruikt voor experimenten met een antidepressivum - dat levensgevaarlijk bijwerkingen bleek te hebben maar geen werkzame stoffen bevatte - zonder om toestemming te vragen.